

פרשת פנחס (1)

א. ושוב חוטאים בני ישראל, ושוב הם נענשים, ושוב הם נספרים ונרשמים ברשימות שמיות מפורטות. ובתוך המהומה קמות חמש נשים אחיות, ומבקשות רגע של קשב למצוקתן.

ב. ותקרבנה בנות צלפחד, בן-חפר בן-גלעד בן-מכיר בן-מנשה, למשפחת, מנשה בן-יוסף; ואלה, שמות בנותיו-מחלה נעה, וחגלה ומלכה ותרצה. ותעמדנה לפני משה, ולפני אלעזר הכהן, ולפני הנשיאים, וכל-העדה--פתח אהל-מועד, לאמר. אבינו, מת במדבר, והוא לא-היה בתוך העדה הנועדים על-יהנה, בעדת-קרח: כי-בטאו מת, ובנים לא-היו לו. למה יגרע שם-אבינו מתוך משפחתו, כי אין לו בן; תנה-לנו אחזה, בתוך אחי אבינו. ויקרב משה את-משפטן, לפני יהוה. ויאמר יהוה, אל-משה לאמר. בן, בנות צלפחד דברת--נתן תתן להם אחוזת נחלה, בתוך אחי אביהם; והעברת את-נחלת אביהן, להן. ואל-בני ישראל, תדבר לאמר: איש כי-מות, ובן אין לו--והעברתם את-נחלתו, לבתו. [במדבר כז 1 - 8]

ג. הן ידעו שהצדק איתן, הן האמינו כי מגיע להן, בזכות ולא בחסד. המנהיגות נבוכה, אבל אלהים הקשיב לזעקתן השקטה, ונענה.

ד. גשם הקשב לנשים / תרצה אתר

עד רדת הערב, גשם.	גם לנו בחצר גינה קטנה	אך הגשם שלנו יבוא
הקשב לנשים בחלון,	ריקה מזוהר דשא.	עננים כבר זעים במרחק.
עד רדת החושך. גשם, הקשב	גם אנו מצפות עד אין בינה	הגשם שלנו קרב, קרב
לנשים הצופות בוילון.	למשהו ברוך כמו הגשם.	בצעדי ענק.
גם לנו אדמה שמחכה	גם בתוכנו מחכה, שותקת,	הקשב לנשים בחלון.
למשהו מלמעלה.	חלקת ארץ קטנה, חרבה.	גשם אדיר ונוהר.
גם בנו יש אימה וזעקה	והגשם שלנו איחר לרדת.	הקשב, איך קוראות הן בזו
למשהו פורח... וכן הלאה...	הגשם שלנו	אחר זו -
	טרם בא.	הוא חוזר
עד סוף השבוע, גשם.		הוא חוזר
הקשב לנשים בחלון,		הוא חוזר.
עד קץ השבועיים. גשם, הקשב		
לנשים העומדות ומחכות.		